

4. A bíró, bár elismeri, / Hogy ő vétkét nem látja,
Elereszteni nem meri, / Ostor alá bocsátja.
Látja a nép véresen, / Nincs szíve, mely megessen,
Fakad ily gyilkos lármára: / Feszítsd fel a keresztfára!
5. Függsz már a fán kiterjesztett / Kezekkel felszegezve,
A föld testéből eresztett / Vérrel van béfedezve.
Elalélván végtére / A kínok érzésére,
Meghal, Atyjához sóhajtva, / Fejét keresztféjére hajtva.
6. Ó, kínok közt elenyészett / Megváltóm a keresztfán!
Téged az egész természet / Búslakodva sirat s szán.
Reng a föld alkotmánya, / A holtakat kiadja;
A fényes nap is bújába, / Borul sötét éjszakába.
7. Elhal énbennem is a szív / Ez iszonyú látásra,
Bánatba merült lelkem hív / Bűneimért sírásra,
Mert tudom, hogy helyettem, / Ki sokképpen vétettem,
Szenvedéd a vereséget, / Mely így vet éltednek véget.
8. Bízom más részről, mert a hit, / Hogy értem ontottál vért,
Rettegésemben megenyhít, / Tudván, hogy érdemedért
Részeltetem az égben / Ama nagy dicsőségben,
Hol te, ki értem szenvedtél, / Örök méltóságot vettél.

” Megvetett volt, és emberektől elhagyatott, fájdalmaik férfia, betegség ismerője. Eltakartuk arcunkat előle, megvetett volt, nem törődünk vele. Pedig a mi betegségeinket viselte, a mi fájdalmainkat hordozta. (Ézs 53,3–4a)